

Arrest

nr. 162 187 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugrijving van 15 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Innocent TWAGIRAMUNGU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij komt op 15 februari 2016 met vlucht SN541 komende van Kigali aan op de luchthaven te Zaventem. De grensinspectiediensten stellen vast dat verzoekende partij geen

documenten voorlegt om haar toeristische doeleinden te staven. De verzoekende partij wijzigt haar verklaring en stelt dat zij naar België reist voor zakelijke doeleinden, het aankopen van tanks. Ook deze reden wordt niet ondersteund door documenten en staat haaks tegenover de reden van het toekennen van een visum, met name toerisme.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, op basis van de vaststellingen die werden gedaan door de politiediensten, de beslissing tot terugdrijving, de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en de beslissing tot nietigverklaring van het visum waarover verzoekende partij beschikte. De twee eerste beslissingen zijn de twee bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift wordt gepreciseerd dat de beslissing “van weigering tot toegang met verwijdering” de bestreden beslissing is. Zij maakt melding van een beslissing genomen op 15 februari 2016, diezelfde dag ter kennis gebracht. Zij voegt de beslissing tot terugdrijving als zijnde onder de inventaris opgesomde bestreden beslissing toe. De Raad gaat ervan uit dat dit de bestreden beslissing is.

2.2. In de mate dat de verzoekende partij haar vordering is gericht tegen de beslissing tot vasthouding wordt het volgende opgemerkt:

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing. Hetgeen volgt heeft dan ook enkel betrekking op de beslissing tot terugdrijving. Ter terechtzitting hierop gewezen wordt er door de advocaat van de verzoekende partij geen opmerking gemaakt en gaat hij akkoord met het gestelde.

2.3. Waar verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v^o Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de

Raad te worden gehanteerd. Ter terechtzitting hierop gewezen maakt de raadsman van de verzoekende partij geen opmerking.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de beslissing tot teruggrijping, hieronder bestreden beslissing genoemd

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de vijfde dag na de kennisgeving van de beslissingen waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 17 februari 2016 om 10.35 uur. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Zij licht haar enig middel als volgt toe:

"Moyen pris de la violation de l'article 3, par.1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Attendu que l'article 58 dispose : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants:

.

..

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé» ;

Attendu que Monsieur B. avait réservé un séjour de 12 jours à l'hôtel « A LA GRANDE CLOCHE » ;

Que c'est un homme d'affaires bien connu des autorités belge puisqu'il vient régulièrement au Royaume et retourne à Kigali ;

Qu'il est connu de nos autorités pour sa solvabilité et surtout la bonne santé des affaires à Kigali ;

Qu'il n'avait pas annulé sa réservation mais comptait payer sur place ;

Que la partie requérante apporte la preuve du paiement de sa réservation d'hôtel du 15/02 au 27/02/2016 (pièce 2) ;

Attendu que Monsieur B. est un homme d'affaires de profession ;

Qu'il n'est donc pas étonnant qu'en marge d'un périple touristique il fasse des affaires ou en profite même pour se faire soigner ;

Qu'il produit également un document démontrant deux rendez-vous médicaux en Belgique ;

Que dans leur appréciation, le plus important est la garantie pour les autorités belges que le requérant dispose des moyens suffisants pour son séjour et présente des garanties quant à son retour dans le pays d'origine ;

Qu'à cet égard, aucun reproche n'est fait au requérant qui se soutient absolument prêt à retourner au Rwanda au plus tard le dernier jour de son visa ; «

4.3.2.2. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, leggen de met grenscontrole belaste overheden het geval ter beslissing voor aan de Minister of diens gemachtigde.

Wordt de toegang tot het grondgebied geweigerd, dan annuleren zij het visum en drijven zij de vreemdeling terug. “

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 33° van de Vreemdelingenwet met name omdat *“Betrokkene verklaart in eerste instantie naar België te reizen voor toeristische doeleinden, is niet in het bezit van enig document om deze verklaring te ondersteunen (geen toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, reisplanning,...), is eveneens niet in het bezit van een hotelreservatie voor de geplande verblijfsduur gezien de voorgelegde hotelreservatie reeds geannuleerd is. Betrokkene verandert naderhand zijn verklaring en stelt dat hij naar België reist voor zakelijke doeleinden, meer bepaald het aankopen van tanks. Ook deze verklaring kan hij niet toelichten aan de hand van documenten (bestellingen, eerdere contacten met bedrijven, afspraken, ...), bovendien staat deze verklaring haaks op de initiële reden van afgifte van dit visum, namelijk “toerisme”.”*

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet betreft, schijnt de verzoekende partij aan te nemen dat het bezit van een reservatie voor een hotelverblijf gedurende 12 dagen volstaat om aan te tonen dat zij solvabel is en een succesvol zakenman is, gekend voor zijn solvabiliteit. Vooreerst weze opgemerkt dat in de bestreden beslissing de solvabiliteit van de verzoekende partij niet wordt betwist. De verzoekende partij betwist dat zij de hotelreservatie werd geannuleerd en stelt dat zij ter plaatse zou betalen. Zij stelt dat haar stuk 2 de betaling bewijst.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat stuk 2 geen betalingsbewijs is doch slechts een reservatie aantoon, wat niet betwist wordt in de eerste bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zelfs onwetend was in welk hotel zij een reservatie had voorzien en zij stelde evenmin contact te kunnen opnemen met de persoon die de reservatie voor haar zou geregeld hebben en wiens naam zij evenmin kende. De verzoekende partij wist enkel te stellen dat de “frère” de contactpersoon was. Voorts blijkt dat zij evenmin wist voor hoelang het hotelverblijf werd geboekt. Voorts stelde de politie vast dat uit nazicht van de hotelreservatie die nadien is overgemaakt aan de verbalisanten, bleek dat deze was geannuleerd. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Voorts verklaart de verzoekende partij op generlei redelijke wijze waarom zij in eerste instantie uitlegde dat zij naar België reisde omwille van toeristische doeleinden, reden ook van de aanvraag van het verkregen visum, en nadien haar verklaringen wijzigde.

Waar de verzoekende partij thans beweert naar België te komen omwille van medische afspraken en stuk 3 voorlegt, kan de Raad enkel vaststellen dat zij haar reden van de reis weerom wijzigt en kan bovendien met dit stuk geen rekening worden gehouden nu zij dit niet kenbaar maakte aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin sprak de verzoekende partij ter gelegenheid van het verhoor over deze medische stukken of over de wens haar medisch te laten onderzoeken. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met gegevens die zij niet kenbaar maakte.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de verzoekende partij in het bezit moet zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moeten staven. Uit het administratief dossier blijkt dat dit niet het geval was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals correct weergegeven in de bestreden beslissingen, niet in het bezit was van enig bewijs, zoals nog geldige reservaties, toeristische informatie, reisbrochures, reisplanning en zo meer. Het gegeven of de hotelreservatie al dan niet werd geannuleerd is zelfs irrelevant gelet op de verklaringen van de verzoekende partij die niet wist over welk hotel het ging en niet wist voor welke periode er dan wel een reservatie zou zijn geweest.

4.3.2.3. In zoverre verzoekende partij betoogt dat zij beschikte over een hotelreservatie blijkt uit het administratief dossier dat deze niet werd kenbaar gemaakt en de verzoekende partij een grote onwetendheid vertoonde. De verzoekende partij bewijst niet het tegendeel. Verder is het bezit van voldoende bestaansmiddelen op zich, naast het bezit van een geldig visum nog geen vrijgeleide om het Rijk te betreden indien niet is voldaan aan artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ten dien einde wordt nog opgemerkt de verzoekende partij evenmin documenten kon voorleggen betreffende het in tweede instantie voorgehouden “zakelijk doel” van haar reis. Van enig spoor van het “aankopen van tanks” is geen sprake.

De verzoekende partij kan *prima facie* niet gevolgd worden in haar stelling dat er geen elementen voorhanden zijn om aan het doel van haar reis, zoals voorgehouden, ernstig te twifelen. Dit klemt nog meer nu zij door middel van stuk 3 nogmaals haar reisdoel wijzigt door te suggereren dat zij naar België kwam omwille van medische redenen.

De verzoekende partij blijft op het eerste zicht in gebreke om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissingen steunen op foutieve gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen. De Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoekende partij beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 58 van de Vreemdelingenwet wordt er opgemerkt dat dit artikel niet op dienstige wijze kan aangevoerd worden, nu de bestreden beslissing geen antwoord is op een gedane aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling(-en) blijkt *prima facie* niet. Voor het overige worden er geen (andere) grieven opgeworpen

4.3.2.4. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN